

“Tid og væren¹” (på dansk)

- omskiftelige tider,
- om evnen til at se mulighederne
livsbekræftende og uden frygtens lammende
indflydelse.

Med andre ord; omstillingsparathed, resilience
(prepping).

Billedet viser en husbåd, ARK, under opførelse på åbent vand!

Båden/huset fungerer nu, og det kan lejes på airbnb og direkte ved henvendelse til Steen Ole Rasmussen, 60 86 64 04.

https://www.airbnb.dk/rooms/1539797065603174090?source_impression_id=p3_1762591396_P3MiNg3vlp7XFxqv

Skibet er en praktisk kommentar til samtiden!

¹ Eksistentialismens primære tekst, “Sein und Zeit”, skrevet og udgivet af Martin Heidegger i 1927, handler om det, som han kalder “fundamentalontologi”, dvs. om det store spørgsmål om “værens mening”.

Det har fået sit navn med den intention at sætte det ind som modsætning til [de store fortællinger](#) af [kosmologisk](#) art, der fortsat er med til at dirigere de fundamentale semantiske præmisser for social selvforståelse anno 2024.

ARK er her en fortælling.

Det er os, der laver skibet, der laver en fortælling, som skibet sættes ind i.

Udtrykket "ARK" er i sig selv et værktøj², præcist som skibet er et værktøj i brug eller under opførelse.

Udtrykket ARK optræder i Bibelen, den kristne kosmologis hovedtekst.

Når det sættes på skibet som det værktøj, der skal henvise til fortællingen, så bringer det implicit betydningerne op omkring tiden efter, [tiden efter den "antropocæne" tidsalder](#), menneskets tidsalder, den geologiske tidsalder, som vi lever i; Fortællingen om at Gud var træt af menneskene, og udslettede dem, for at der skulle komme en bedre tid efter, er fortællingen om ARK.

Vores fortælling er en anden, stående i kontrast til religionen.

Praksis

Skibet og udtrykkets udvikling er under opførelse på det ekstremt likvide åbne hav af forudsætninger. Vi bygger helt konkret husbåden op på dette hav, både hvad selve vandet under og de andre for betydningen af væren bærende forudsætninger angår³. Alle de praktiske forudsætninger for at kunne realisere projektet melder sig ind, forpligtende og opædagogisk.

² Heidegger beskriver sproget som et værktøj, der både fungerer i kraft af, men som også i særlig grad henter sin funktion i den grundlæggende henvisningshelhed, betydningsfuldhed, som mennesket opholder sig meningsfuldt i.

³ Skibet såvel som udtrykket afslører den kontekst af betydning, som det henter sin funktion i, i kraft af den verden af mening, som er både det funktionelle udtryk og skibs mulighedsbetingelse som fænomen, dvs. i forudsætningerne for det at være et meningsfuldt objekt i det menneskelige multivers!

"Sein und Zeit" er en tekst, et værktøj, som er skabt med det formål at vise den ramme af forudsætninger, som spørgsmålet om "værens mening" hviler i. Det er på en og samme tid ekstremt svært og let at forstå projektet, formålet, øvelsen, som Heidegger praktiserer i sit værk.

Det at komme på højde med sig selv som eksistens, svarer til at bygge et skib på det åbne hav af forandring.

Se det er fortællingen, som vi arbejder på med skibet ARK!

Skibet ARK, konkret og abstrakt

Skibet ARK er under opførelse som et projekt, der både imødekommer et konkret behov for livsrum hos os navngivne mennesker, men som også mere eksplicit skal fungere som et udsagn, et budskab, der henvender sig til [den tid](#), det sættes ind i, opstår i.

Projektet er ekstremt på mange måder.

Udfordringerne af praktisk art har været voldsomme.

Kunsten, ikke at lade sig intimidere af frygt for at det skal gå galt, hvad det vitterligt og fortsat sagtens kan, er den fundamentale udfordring, ikke bare i forhold til dette projekt, men for mennesker generelt.

Selvfinansiering

Vi tjener penge, og har pengeindtægt i et begrænset omfang, og pengeøkonomien er et aspekt af projektet. Vi er selvfinansieret begge to. Projektet finansieres over driften, og vi er ekstremt bevidste om, hvordan pengeindtægt uden om overførslerne fra det umyndiggørende velfærdssamfund udgør en grundpille i den selvrespekt, som skal til for at bevare stoltheden.

Uden penge går den selvfølgelig ikke. Det forstås, men vi orienterer os primært realøkonomisk. Dvs. vi tænker i materialer, funktion, mediet, vand, vejret, materialernes egenskaber, vejrbestandighed.

Institutioner og omverden

Vi er også socialt udfordret af institutionerne. Det at sætte et skib i vandet, at overtage to flydelegemer med påhængsmotorer og konvertere dem om til en platform, der kan bruges som grundlag for opførelsen af en husbåd, som faktisk kan klare mosten, det er i den

grad en social udfordring, takket være forskellige institutioner/myndigheder.

Der er generelt ikke plads til større katamaraner eller former for skibe, som klubberne ikke bryder sig om i havnen.

Vi betaler leje, og vi er meget heldige, at vi kan være, hvor vi er.

Ingen andre skibe som os stikker mindre end 30 cm, og de ville af samme årsag aldrig kunne flyde, der hvor vi ligger. Det vidste vi ikke, da vi lagde til, fordi vandet var totalt uigennemsigtigt, fyldt med fedtemøg og slam, som dækkede over den sorte havbund.

Tidevandet svinger potentielt til og med stormfloder og ekstreme situationer med lavvande tæt på 3 meter! Men der har indtil nu været de nødvendige 30 cm, som vi har brug for, for ikke at møde bunden, der evt. kunne påføre skrogene skade.

Når en af de store gastankere passerer forbi med mere end de tilladte 5 knob, så har det indflydelse på vandstanden i en grad, der fx kan tømme havnen ude i Klintebjerg for vand. Vi mærker det tydeligt, men har ikke været på grund endnu. Dog har stropperne, hvor vandstanden var 82 cm under dagligt vande, været strakt ud, og skibet har hængt i dem, hævet ca. 15 cm op i vandet i den ene side. Både stropper og tovværk er designet til at tage et træk på mere end 4 ton, så det gør ikke noget.

Den sociale adfærd kan ses på og i vandet, den er "speciel".

Det er et faktum, at kun meget få mennesker kender og oplever konsekvenserne af den måde, som vi mennesker behandler havet og livet i havet på i de indre danske farvande, Odense Havn og fjord fx. Hvis nogle flere vidste, hvordan bønder, bådklubber, kommune og erhvervsfartøjer behandler havmiljøet, så ville det ikke være muligt at sætte alle former for anstændighed til side på den måde.

De store offentlige anlægsarbejder fordrer byggematerialer. Stenpumpen/sandsugeren glider forbi hver dag, først den ene vej så den anden tom eller lastet til randen med sten og grus ude fra Kattegat, hvor den smadrer løs på havbunden til ubodelig skade for livet i havet.

Forureningen med kvælstof i fjord og havn er så massiv, så man for det meste ikke kan se noget som helst i vandet. Bunden er sort af rådende organisk materiale og svovlbrinten bobler op omkring os om sommeren. Der er stort set ingen fisk, kun de ørreder som sættes ud, så der trods alt skal være noget at komme efter for de skarver, som er trukket ind i bunden af havnen, fordi der er mere at komme

efter her end ude i fjorden. Lystfiskerne, der betaler for udsætningerne, er måske nok sure på bønderne, som har ødelagt havet i de indre danske farvande, men de må kun skyde skarven. Det gør de så, hvis de kan komme af sted med det.

Da vi skulle i vandet, kunne vi ikke få lov til at ligge ind ved bådeklubben Frem et par dage! Det skal lige siges, at vi fint forstår, at man ikke vil have alle ind hos sig. Der findes et par rigtigt dårlige eksempler på, hvordan nogle tager hele hånden, hvis de får en lillefinger for så at ende op som et gigantisk problem.

Vi vidste ikke, om vi mestrede båden, og tænkte, at vi kunne godt have brugt lidt sikker havn et par dage til at lære skibet at kende i. Det viste sig heldigvis, at vi kunne klare os uden, fordi motorerne virkede som forudsagt, og fordi vi faktisk kunne styre skibet med dem. Vi fordufter bare, hvis vi er uønskede.

Skibet sejler fantastisk. Det er hurtigt som andre katamaraner og det er ekstremt manøvredugtigt. Det kan vende på en tallerken, og klarede jomfruturen på mere end 35 kilometer ud til Fyns Hoved i frisk vind på mindre end 4 timer og uden at sejle for fuld skrue på noget tidspunkt! Det er vanvittigt hurtigt for en husbåd med et areal på 40 m².

Vi vil ikke betale for at få vores skib op og heller ikke for at have det på land, så vi gør noget andet. Vi pakker det ind i et lag plast til 200 kr., som kan bruges igen næste år. Så køber vi vejsalt og hælder ned omkring. Herefter sker der det forunderlige, at alt organisk materiale kreperer og falder af uden at tørre ind. Båden er ikke helt ren her efter, men den er heller ikke hæmmet ret meget i sin fremdrift, til når vi skal ud og ligge for svaj på Fyns Hoved igen, hvor der stadig er fisk og andet mere livsbekræftende liv.

Huset på vandet

Huset er tæt på at være færdigt.

Der er lukket i gavlene med tykke akrylplader og gulvet er relativt pænt indvendigt.

Der er el, toilet og vask med afløb til samletank, skillevæg m.m. Det ser overkommeligt ud at få det færdigt. De mest udfordrende problemer er overvundet.